

hans Menighedskres var samlet, trak han Sagen frem midt i sin Tale og advarede i kraftfuldt mænnende Ord mod af smaalig Egenkærlighed at lægge Hindringer i Vejen for Fremskridt, der kunde tjene Næringslivets Trivsel og dermed ogsaa fremme Udviklingen af et sundt og lykkeligt og ærligt Kristenliv.

Hans Ord vakte stor Bestyrtelse, hos adskillige desuden alvorlig Misfornøjelse, først fordi de fremkom paa et Opbyggelsesmøde, dernæst fordi man allerede havde hørt Rygter om en forestaaende Forbindelse mellem Inger og Planens unge Ophavsmand. Men Blomberg lod som ingenting. Det var ikke første Gang, han havde opvakt en øjeblikkelig Forargelse i sin Menighed med en vovet Udtalelse. Han kendte sin Magt og lod Folk knurre. Han havde opnaaet, hvad han foreløbig tilsigtede: at blæse nyt Liv i en Sag, der i hans Øjne nu var bleven intet mindre end en Velfærdssag for Egnen. Rundtom i Bøndergaarde og Husmandshytter drøftedes hans Tale, og hermed genoptoges i Virkeligheden Forhandlingerne om Pers Projekt.

*

*

*

Dagen før Juleaften rejste Per over til Kærsholm, hvor han fandt alt ganske uforandret med den Undtagelse, at Baronessen nu var borte, og at Hofjægermesterens Ansigtsfarve var bleven endnu mere lig et vissent Ahornsblad. Om det saa var den lille Os af Tørverøg fra Køkkenet, sporede han den straks og fornam den som en hjemlig Velkomsthilsen.

Hofjægermesterinden var ikke længe om at op-